

BOBBIE PEERS

WILLIAM WENTON i EL PORTAL SECRET

Estrella Polar

WILLIAM WENTON I EL PORTAL SECRET

BOBBIE PEERS

Traducció:
Lluís Delgado

Estrella Polar

Estrella Polar
Col·lecció L'Illa del Temps

Títol original: *Kryptal-portalen*
Publicat per acord amb Salomonson Agency
© Bobbie Peers, 2016
© de la traducció de l'anglès: Lluís Delgado, 2018
© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u., 2018
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat
Primera edició: febrer del 2018
Fotocomposició: Lozano Faisano, S. L.
ISBN: 978-84-9137-465-7
Dipòsit legal: B. 505-2018
Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre és cent per cent lliure de clor i està qualificat com a **paper ecològic**.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

1

En William s'amagava darrere un plafó mòbil d'un plató de televisió.

Va alçar la mirada cap al llum vermell del sostre, que mostrava les paraules EN DIRECTE escrites en majúscules. En William notava l'escalfor que desprenien els potents focus instal·lats a l'altra banda del plafó.

Va donar una ullada a una dona estressada equipada amb auriculars. Estava palplantada prop d'ell, i tot de treballadors atrafegats li passaven pel darrere carregats amb cables gruixuts i focus. En William no perdia de vista en cap moment la dona dels auriculars. Quan li ensenyés els polzes aixecats, li tocaria entrar.

Era la primera vegada que apareixia a la televisió.

No s'hauria imaginat mai, ni en els seus somnis més desbocats, que un dia es trobaria en una situació com aquella. Se sentia com si tot el seu món hagués fet un

gir radical. Havia fet servir un nom fals durant la major part de la seva vida, però en aquell moment tenia la impressió que tothom sabia qui era o, almenys, l'havia sentit anomenar.

I aquella nit, com que havia desxifrat el criptograma més difícil del món, apareixia en un canal de televisió d'abast nacional. De mica en mica, s'estava convertint en tota una celebritat, però no estava del tot segur que li agradés la fama.

La dona dels auriculars li va ensenyar els polzes amunt.

En William va vacil·lar.

Va sentir aplaudiments a l'altra banda de la pantalla i gent que cridava el seu nom. El fet que centenars de desconeguts bramessin el seu nom l'intimidava una mica. En William es va quedar garratibat, com si tingués els peus enganxats a terra.

—William Wenton... On ets? —Era la veu del presentador, que el cridava des del plató—. Potser ha trobat un criptograma aquí al darrere i l'ha de desxifrar abans de sortir.

El públic va riure.

Aleshores algú va començar a corejar el seu nom:

—Will-iam... Will-iam...

Ben aviat, centenars de veus el cantaven a l'uníson:

—WILL-IAM... WILL-IAM... WILL-IAM...

El públic picava de mans i clavava cops de peu a terra.

La dona dels auriculars se li va acostar a corre-cuita,

fent-li gestos perquè s'espavilés. No se la veia gaire contenta. En William va respirar fondo i es va esmunyir per l'obertura que separava dos dels plafons del fons del plató. Es va dirigir a l'escenari, però els focus brillaven tant que el van enlluernar i es va aturar. El públic el va encoratjar amb crits entusiastes. Va intentar mirar al seu voltant, però els focus l'encegaven completament.

—Per aquí! —va cridar-lo el presentador des d'algun punt dins l'esclat de llum.

En William va reprendre la marxa, però va ensopegar amb un cable i va caure a terra tan llarg com era.

Alguns membres del públic van ofegar un crit, però una persona va riure.

En William va reconèixer la manera de riure immediatament. Era la rialla d'en Vektor Hansen, un geni i expert criptògraf autoproclamat. El mateix geni autoproclamat al qual en William havia superat en resoldre el Cilindre Impossible, el criptograma més difícil del món. En aquell moment, però, en Vektor Hansen reia tan fort que semblava que l'estranguessin.

En William va alliberar el peu del cable i es va aixecar de terra.

—Espero que tinguis una bona assegurança mèdica —va bromejar el presentador rabassut, i es va inclinar per ajudar-lo a posar-se dret.

En William va mirar una mica atabalat en Ludo Kläbert, que li dedicava un somriure radiant amb unes dents blanquejades. No havia tornat a veure en Ludo

des que el presentador havia fet de mestre de cerimònies a l'Exposició Impossible, on en William havia desxifrat el criptograma que li havia posat la vida potes enlaire.

El presentador va acompanyar en William a un sofà, i en Vektor Hansen va deixar de riure quan la seva mirada va trobar els ulls del noi. Va adoptar una expressió seriosa i el va mirar fixament amb els ulls mig aclucats.

—Seu, sisplau —va convidar-lo el presentador amb un gest.

En Vektor es va desplaçar cap a un costat per allunyar-se d'en William tant com pogués.

En Ludo es va esmunyir darrere un escriptori i es va deixar caure al seient. Es va quedar una estona en silenci, somrient-li.

En William sentia la calor abrusadora dels focus del sostre. Va mirar les dues càmeres de televisió que es desplaçaven sobre rodes davant seu. Una l'enfocava directament. Es veia en una pantalla instal·lada a un costat de l'escenari, i tot i que sempre havia tingut la pell clara, va comprovar que els llums brillants el feien semblar encara més pàl·lid.

—I doncs, William, com et sents... assegut en aquest plató amb l'home al qual vas humiliar d'una manera tan èpica fa tot just uns quants mesos? —va preguntar en Ludo.

En William va mirar en Vektor, que tenia els braços i les cames encreuats. El seu llenguatge corporal deixava ben palès el fàstic que li inspirava en William.

Ell no havia tingut mai la intenció d'humiliar ningú.

—Com et sents? —va repetir en Ludo amb impaciència.

—No ho sé —va contestar en William—. La veritat és que no tenia pensaments de resoldre el criptograma.

—O sigui que no el volies resoldre —va intervenir en Vektor—. I com és possible que algú resolgui un criptograma tan difícil sense ni tan sols voler-ho?

—En Vektor té raó —va opinar en Ludo, mirant en William—. Com és possible que resolguessis el Cilindre Impossible... per accident?

Com que no se li acudia cap resposta, en William va romandre en silenci.

S'hauria pogut defensar parlant-los del luridi. Els hauria pogut dir que el 49% del seu cos era d'aquell supermetall d'alta tecnologia. Un metall que li permetia entrar en un estat de trànsit i resoldre criptogrames difícils.

—Segurament sabia la solució d'entrada —va aventurar en Vektor, que mirava en William amb els ulls mig clucs.

—És veritat, William? —va demanar en Ludo—. Coneixies la solució?

—No... No en sabia res —va defensar-se en William, i llavors va mirar el públic, que seia a la vora mateixa del seient i l'escoltava amb una enorme expectació—. És veritat: jo no sabia res. Simplement... ho vaig fer.

Es va fer un silenci gèlid que semblava inacabable. Finalment, en Ludo va picar de mans i va somriure.

—La conversa no ens hauria de distreure de l'autèntic motiu pel qual som aquí —va intervenir rient, i aleshores es va posar dret d'un salt i va assenyalar el públic—. Esteu preparats per començar?

El públic va aplaudir frenèticament.

—Estàs a punt per al repte? —va preguntar en Ludo, que ara assenyalaria en William.

—Com...? —En William estava desconcertat. Ningú no li havia parlat de cap repte.

—Fantàstic —va celebrar en Ludo, i va fer petar els dits rodanxons a l'aire.

Una hostessa amb un somriure tibet i un vestit llarg platejat va aparèixer pel plafó de l'estudi. Empenyia un carret que transportava una gran safata argentada amb una tapa brillant que ocultava alguna cosa.

En William es preguntava què podia amagar aquella tapa. Podia ser qualsevol cosa, però estava convençut que havia d'estar relacionada d'alguna manera amb els criptogrames.

En Ludo es va posar de cara al públic.

—Preparats? —va exclamar, i va fer un senyal al percussionista de l'orquestra del programa, disposada al costat de l'escenari. El tambor va redoblar amb vigor i va fer vibrar l'aire calent del plató. El públic va tornar a cridar entusiàsticament.

—Què us sembla? —va preguntar en Ludo al pú-

blic—. Donem una altra oportunitat a en Vektor Hansen?

El públic va contestar amb un SÍÍÍ tan potent que el terra va tremolar.

—Voleu veure què hi ha sota la tapa? —va demanar en Ludo, assenyalant la peça de metall resplendent del carret.

—SÍÍÍÍÍ! —va bramar tothom, encara més fort que abans.

Amb un gest teatral, en Ludo va engrapar el mànec de la tapa i la va alçar enèrgicament.

El públic del plató va aguantar l'alè.

En William no es podia creure el que veia. A la safata hi havia dues caixes de cartró, de la mida de les caixes de sabates, plenes de coloraines. Al davant hi havia escrit «La Dificultat» amb unes enormes lletres daurades i llampants. Sota les lletres hi havia un requadre de plàstic transparent que en deixava veure el contingut. Era un cilindre metàl·lic oblong que recordava molt el Cilindre Impossible. El mateix criptograma que en William havia aconseguit resoldre abans que en Vektor Hansen.

—Has vist a què s'assembla? —va preguntar-li en Ludo, somrient.

En Ludo va agafar una de les caixes per ensenyar-la al públic.

—Demà les podreu trobar a totes les botigues de joguines del país —va anunciar, i una remor emocionada va recórrer els assistents al programa.

En William s'havia quedat mut. Va mirar en Ludo Kläbbert, que li ensenyava les dents blanques i radiants.

Va examinar la caixa que quedava a la safata. No s'ho podia creure. Era una versió de joguina del Cilindre Impossible.

—Qui vol veure competir dos dels millors criptògrafs del món per comprovar qui pot resoldre abans La Dificultat?

El públic va aplaudir rabiosament.

En William va mirar en Vektor, que seia a la vora del sofà amb un somriure afectat als llavis. De debò volien que competissin per veure qui resolvia abans una andròmina que s'havia de vendre a les botigues de joguines?

En Ludo Kläbbert va alçar les mans per demanar silenci al públic i, tot seguit, es va girar cap a en William.

—I doncs? Què me'n dius, William? Preparat per a un desafiament?

En William va mirar el públic, i després en Hansen. Se sentia atrapat. Ningú no l'havia avisat que hauria de participar en una competició. En Vektor li somreia maliciosament, i va tenir la impressió que a ell sí que l'havien avisat. L'havien enganyat i ara no tenia manera d'escapar-se.

—Però no són... autèntics —va protestar en William.

—Fantàstic —va interrompre'l en Ludo—. I tu què me'n dius, Vektor?

En Vektor es va treure l'armilla i es va posar bé la cua.

—Jo sempre estic a punt per enfrontar-me a un bon criptograma —va presumir, i va fer petar els artells.

—Les regles són molt simples —va dir en Ludo—. El primer que resolgui La Dificultat és el guanyador.

En Ludo va fer un senyal amb el cap a la dona del vestit platejat. L'hostessa va obrir les caixes i va plantar els cilindres a la taula que tenien al davant tots dos participants. En Ludo va alçar els braços, com si estigués a punt de donar la sortida d'una cursa clandestina de cotxes, i va mirar el públic. Tot seguit, va mirar en William i en Vektor.

—Preparats?

En Vektor va assentir.

En William va estar a punt de tornar a protestar, però es va reprimir. L'havien enganyat per fer una cosa que ell no volia fer, però la situació era la que era... i no tenia cap escapatòria possible. En un segon, es va concentrar, va mirar el criptograma que tenia al davant i va assentir.

—Preparat!

—GENIAL! —va exclamar en Ludo, i va començar el compte enrere—: TRES... DOS... UN! —Va deixar els braços alçats un parell de segons, i després els va abaixar i va bramar—: ENDAVANT!

En Vektor va engrapar el cilindre que tenia al davant en un tancar i obrir d'ulls.

En William el va imitar. Es va adonar de seguida que la qualitat de la joguina no era tan excepcional com la

del Cilindre Impossible. La majoria de les peces eren de plàstic i l'artefacte era molt més lleuger que l'original. El cilindre estava dividit per uns quadradets que es podien bellugar amunt i avall. A l'interior de cada quadradet hi havia un petit símbol, i calia moure els quadrats en un ordre específic per resoldre el criptograma.

En William va donar una ullada a en Hansen, que ja feia una estona que havia començat. Els dits llargaruts de l'home volaven per l'artefacte, girant i tombant el cilindre. En Vektor estava tan absort que se li començava a formar una gota de saliva al llavi inferior.

En William va tancar els ulls i es va concentrar com sempre feia quan resolva criptogrames. Va romandre una estona assegut i va esperar que el luridi del seu cos agafés el control de la situació.

Llavors la va sentir.

Aquella sensació inconfusible que sempre notava. Començava amb un pessigolleig a la panxa que se li enfilava per la columna i li arribava a les mans.

Era com si tot el que l'envoltava desaparegués. En William només veia el cilindre que tenia a les mans. Era com si l'objecte brillés i després es desmuntés, i les diferents parts de l'artefacte flotessin al seu davant. Era plenament conscient que tot allò no passava de debò. Ell era l'únic que ho podia veure. Aquella era la manera com el luridi del seu cos l'ajudava a organitzar els criptogrames que resolva, com si una força exterior li ensenyés la resposta als criptogrames que volia resol-

dre, però llavors li toqués a ell fer tota la feina. En William va observar els símbols flotants que giraven i orbitaven al seu davant, com si intentessin reordenar-se tot sols. En certa manera, era justament el que feien. Aleshores els moviments de les peces van començar a adoptar un patró. Alguns dels símbols es van desplaçar cap amunt i d'altres es bellugaven lateralment. En William va abaixar la mirada cap al cilindre i va començar a moure els quadradets, imitant els moviments dels símbols flotants.

Cada vegada movia les mans més de pressa.

Els dits d'en William giraven i desplaçaven les diferents parts del cilindre a un ritme frenètic. Estava convençut que guanyaria. Res no el podia aturar.

Un esclat de llum brillant el va enlluernar. Al principi li va semblar que algú l'havia enfocat directament a la cara amb un dels monstruosos focus del plató, però llavors la llum es va dividir en una munió de petits llampecs. Se sentia com si els tingués dins el cap. Les llums volaven embogides al seu voltant com un eixam d'estels confosos. I abans no se n'adonés... van desaparèixer i el van deixar a les fosques.

Una explosió de dolor li va sacsejar el cap, com si li hagués esclatat una bomba a dins, i va notar que se li adormia tot el cos.

Alguna cosa no anava bé.

Els dits li tremolaven descontrolats. Amb prou feines era capaç de sostenir La Dificultat, i la resplen-

dor que envoltava l'artefacte tot just feia un instant havia desaparegut.

Alguna cosa no anava gens bé.

Li tremolava tot el cos i ja no el podia controlar. Tenia les mans tan fredes que amb prou feines se les sentia.

Aleshores una imatge li va llambregar davant els ulls. Per un moment, li va semblar que era en una cova immensa i que un gran anell daurat levitava al seu davant.

I llavors va tornar a veure el plató de televisió.

Va abaixar la vista cap al cilindre. Va intentar subjectar-lo, però li va relliscar dels dits adormits i va caure a terra com si anés a càmera lenta. Ben astorat, en William va contemplar com l'artefacte queia a terra i s'esmicolava.

Desconcertat, es va quedar mirant les peces del trencaclosques, que havien quedat escampades al seu davant.

La Dificultat s'havia trencat.

En William va alçar la mirada i va observar el públic. Algunes persones xiuxiuejaven entre elles. Es va dur les mans al cap i va mirar en Hansen, que alçava triomfalment les dues peces de la joguina.

S'havia dividit per la meitat. L'havia resolt.

En Hansen es va posar a fer saltirons pel plató, com un cangur pertorbat, cridant tot cofoi:

—HE GUANYAT! HE GUANYAT! HE DERROTAT EN WILLIAM WENTON!